

Sygn. akt I C 842/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia, 06 maja 2013r

Sąd Rejonowy w Oleśnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Aleksandra Sobieska

Protokolant Agnieszka Mazur

po rozpoznaniu w dniu 06 maja 2013r w Oleśnicy

sprawy z powództwa (...)Spółka zo.o w K.

przeciwko **K. T.**

o zapłatę

I. umarza postępowanie co do kwoty 1.941,68 zł;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddała;

III. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 617,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z/ - kal 21 dni

06.05.2013r

Sygn. akt I C 842/12

UZASADNIENIE

Strona powodowa – (...) Sp. z o.o. w K. wystąpiła z powództwem przeciwko pozwanej K. S. po zmianie nazwiska V. T. wnosząc o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 2188,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2012r. oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że pozwana zawarła z nią w dniu 5 czerwca 1992r. umowę sprzedaży energii elektrycznej (...) dostarczanej na adres punktu poboru N. 20/2 W.. Strona powodowa wskazała, że wywiązała się z zawartej umowy sprzedaży, na potwierdzenie czego wystawiła faktury VAT. Przedmiotowa umowa uległa rozwiązaniu w dniu 21 października 2011r. z powodu zaległości płatniczych. Strona powodowa dodała, że zawiadomiła pozwaną o nieuregulowanych fakturach i wezwała do zapłaty wezwaniem, które pozwana odebrała w dniu 02.02.2012r. Wskazała również, że zadłużenie pozwanej wynosi obecnie 2188,20 zł, w tym skapitalizowane odsetki w wysokości 194,14 zł.

W dniu 10 kwietnia 2012r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem pozwu.

W złożonym sprzeciwie pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwana wskazała, że powództwo w całości jest nieuzasadnione, gdyż nie zakupiła energii. Nie mieszkała w lokalu przy ul. (...) w okresie, który został objęty żądaniem pozwu. Została wymeldowana z lokalu w dniu 06.05.2009r. Zarząd Zasobu Komunalnego Gminy W. pod nieobecność pozwanej dokonał wymiany drzwi wejściowych. Pozwana została pozbawiona możliwości wejścia do mieszkania i do mieszczących się tam liczników, nie otrzymała protokołu odbioru mieszkania z wykazem stanu liczników, zużycia energii i wody.

Właścicielem mieszkania jest Gmina W., zatem do niej i do aktualnego lokatora mieszkania powinny być kierowane roszczenia o zapłatę energii. Roszczenie obejmuje okres, w którym pozwana nie była zameldowana w lokalu, ani w nim nie mieszkała, co najważniejsze nie miała dostępu. Pozwana zaprzeczyła, aby była zobowiązana do zapłaty ceny za energię. Faktur będących podstawą roszczenia nie otrzymała, a na wezwanie do zapłaty odpowiedziała pismem z dnia 16.03.2012r.

W złożonym po przekazaniu sprawy do tut. Sądu pozwie (k.26-27) strona powodowa wniosła o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 2188,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 13,19 zł od dnia 02.01.2012r., 23,43 zł od dnia 15.09.2011r., 1759,52 zł od dnia 22.06.2011r., 14,27 zł od dnia 11.03.2011r., 172,91 zł od dnia 29.10.2010r., 10,74 zł od dnia 18.03.2010r.

Natomiast w złożonej odpowiedzi na pozew (k. 67-70) pozwana obok argumentów podniesionych w sprzeciwie wskazała, że zarzuca ponadto, że kwota zadłużenia z faktury nr (...) z terminem płatności 22.06.2011r. w wysokości 1.759,52 zł jest rażąco wysoka w porównaniu z należnościami z pozostałych faktur, co może świadczyć o wadliwości licznika bądź jego błędnym odczycie.

Pismem procesowym z dnia 23 listopada 2012r. (k. 77) strona powodowa wskazała, że podtrzymuje żądanie pozwu w całości. Nie kwestionowanym jest, że pozwana zawarła umowę o dostarczenie energii elektrycznej nr zgłoszenia (...). Zgodnie z pkt 10 umowy odbiorca zobowiązany jest do powiadomienia dostawcy o zamiarze opuszczenia lokalu najpóźniej na 7 dni – czego pozwana nie definitywnie nie zrobiła. W związku z tym, jako strona umowy nie wywiązała się ze swoich zobowiązań. Z informacji uzyskanych z Urzędu Miasta W., brak jest osób zameldowanych w przedmiotowym lokalu. Strona powodowa dodała, że dokonując kontroli układów pomiarowych i dokonaniu odczytu rzeczywistego dokonano korekty zmniejszającej. Poza tym zobowiązania które pozostały obejmują okres do czasu zamieszkiwania pozwanej, a termin płatności nie jest tożsamy z okresem rozliczenia.

Pismem z dnia 16 stycznia 2013r. (k. 101) strona powodowa w odpowiedzi na sprzeciw ograniczyła roszczenie do kwoty 246,52 zł i wniosła o zasądzenie kwoty 246,52 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01.03.2012r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu strona powodowa wskazała odpowiadając na zarzuty pozwanej, że w dniu 05.06.1992r. zawarła umowę o dostarczanie energii elektrycznej, zgodnie z pkt 10 wskazanej umowy „o zamiarze opuszczenia lokalu zawiadomi dostawcę najpóźniej na 7 dni naprzód”. Pozwana nie poinformowała o zamiarze opuszczenia lokalu ani też o jego opuszczeniu po wymianie drzwi przez Gminę W.. Tym samym umowa obowiązywała aż do jej wypowiedzenia z powodu zaległości w płatnościach tj. 21.10.2012r. To pozwana, jako osoba, która podpisała umowę o dostarczanie energii i nie wypowiedziała jej we właściwym terminie odpowiada za energię, którą pobrano w lokalu przy ul. (...).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 czerwca 1992r. K. S. podpisała z poprzednikiem prawnym strony powodowej – Przedsiębiorstwem Państwowym Zakład (...) umowę zgłoszenie nr (...) o dostarczenie energii elektrycznej do lokalu W. ul. (...) dla celów gospodarstwa domowego.

(dowód: umowa z dnia 05.06. (...) – k. 29-30)

K. T. zamieszkiwała w lokalu mieszkalnym położonym przy ul. (...) we W.. W dniu 6 maja 2009r. K. T. wymeldowała się z pobytu stałego W. ul. (...) i równocześnie zameldowała na pobyt stały pod adresem ul. (...) D.. Od tego czasu pozwana nie zamieszkiwała faktycznie w przedmiotowym lokalu, ani nie posiadała do niego kluczy. Klucze zostały zmienione przez administrację. K. T. nie wypowiedziała umowę o dostawę energii elektrycznej.

(dowody: zaświadczenie Urzędu Miejskiego we W. z dnia 02.04.2012r. – k.12;

zaświadczenie Urzędu Gminy D. – k. 39;

przesłuchanie pozwanej K. V. T. – k. 111-112)

W dniu 12 września 2011r. strona powodowa skierowała do pozwanej pismo z wypowiedzeniem umowy nr (...) z dnia 05.06.1997r. Strona powodowa wskazała, że obecnie zadłużenie wynosi 1996,8 zł, a podstawę wypowiedzenia stanowi nieuregulowanie należności pomimo pisemnego wezwania do zapłaty i wyznaczenia dodatkowego terminu płatności oraz powiadomienia o możliwości wypowiedzenia umowy. Wskazano, że skutkiem wypowiedzenia jest jej rozwiązanie po upływie 1-miesięcznego okresu wypowiedzenia od daty doręczenia wypowiedzenia. Przedmiotowe pismo wysłane zostało na adres W. ul. (...) i nie zostało podjęte przez pozwaną.

(dowód: pismo z dnia 12.09.2011r. wraz z dowodem nadania – k. 33-34)

Pismem z dnia 5 października 2011r. strona powodowa zleciła demontaż układu pomiarowo-rozliczeniowego nr (...), informując że termin rozwiązania umowy upływa w dniu 21.10.2011r. Demontażu układu dokonano w dniu 24.10.2011r. pod nieobecność odbiorcy.

(dowody: pismo z dnia 05.10.2011r. – k. 35;

zlecenie OT nr (...) – k. 36)

Pismem z dnia 26 stycznia 2012r. strona powodowa wysłała do pozwanej przesądowe wezwanie do zapłaty, wskazując że zadłużenie obejmuje kwotę 1994,06 zł z tytułu faktury (...) na kwotę 10,74 zł z terminem płatności 18/03/2010, 8R na kwotę 172,91 zł z terminem płatności 29/10/2010, 10S na kwotę 14,27 zł z terminem płatności 18/03/2011, 11R na kwotę 1759,52 zł z terminem płatności 22/06/2011, 13S na kwotę 23,43 zł z terminem płatności (...), 14 R na kwotę 13,19 zł z terminem płatności 02/01/2012. Strona powodowa wyznaczyła 14-dniowy termin do zapłaty od dnia otrzymania wezwania. Przedmiotowe wezwanie zostało doręczone pozwanej w dniu 02.02.2012r.

(dowód: wezwanie z dnia 26.02.2012r. – k. 31-32)

K. T. (S.) skierowała do strony powodowej oświadczenie o treści: „Oświadczam, że z dniem 06.05.2009r. zostałam wymeldowana z mieszkania we W. przy ul. (...). Gmina W. – Zarząd Zasobu Komunalnego we W. przy ul. (...), pod moją nieobecność dokonał wymiany drzwi wejściowych. Nie otrzymałam protokołu odbioru mieszkania z wskazanymi stanami liczników zużycia energii i wody. W związku z powyższym uznałam, że wszelkie sprawy związane z korzystaniem z mediów zostały uregulowane przez nabywcę lokalu mieszalnego przy ul. (...). Wezwanie do zapłaty, które otrzymałam nie dotyczy okresu kiedy byłam zameldowana w mieszkaniu przy ul. (...). W zawiązku z tym nie czuję się zobowiązana i proszę o wyjaśnienie tej sprawy i skierowanie wezwania do obecnego lokatora mieszkania przy ul. (...)”

(dowód: pismo z dnia 16.03.2012r. – k. 13)

Strona powodowa wystawiła na rzecz pozwanej następujące faktury VAT:

- fakturę nr (...) z dnia 19.10.2009 za okres 01/08/2008 do 13/10/2009 na kwotę 41,27 zł z terminem płatności 19/11/2009;

- fakturę nr (...) z dnia 01.10.2010r. za okres 12/10/2009 do 24/09/2010 na kwotę 172,91 zł z terminem płatności 29/10/2010.

- fakturę nr (...) za okres 31/05/2011 do 31/08/2011 na kwotę 1759,52 zł z terminem płatności 22/06/2011;

- fakturę nr (...) za okres 21/05/2011 do 21/10/2011 na kwotę 13,19 zł z terminem płatności 02/01/2012r.

(dowody: faktury VAT wraz z blankietami wpłat – k. 84-91)

W lokalu położonym we W. przy ul. (...) brak jest osób zameldowanych.

(dowód: pismo Urzędu Miejskiego we W. z dnia 25.10.2011r. – k. 27)

Sąd zważył:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Poza sporem w niniejszym postępowaniu pozostawało, że pozwana zawarła z poprzednikiem prawnym strony powodowej umowę na dostawę energii elektrycznej do lokalu mieszkalnego położonego we W. przy ul. (...), jak również, że nie dokonała wypowiedzenia łączącej strony umowy, pomimo wymeldowania się z przedmiotowego lokalu w 2009r. i jego faktycznego opuszczenia.

Przedmiot sporu skoncentrował się wokół kwestii, czy strona powodowa może zasadnie domagać się od pozwanej należności z tytułu dostawy energii elektrycznej objętych fakturami dołączonymi do pozwu. Pozwana kwestionowała wszystkie okoliczności podawane przez stronę powodową oraz żądanie pozwu zarówno co do zasady jak i wysokości.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że w polskim systemie prawnym obowiązuje zasada, iż w razie istnienia sporu między stronami stosunku cywilnoprawnego obowiązek (ciężar dowodu) udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Unormowania kodeksowe przywiązują duże znaczenie do zasad kontrydiktoryjności i dyspozycyjności, co znajduje szczególny wyraz w tym, że strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 k.p.c.). Stosownie do zasady wyrażonej w art. 3 k.p.c., a rozwiniętej m.in. w art. 232 zd. 1 k.p.c., dowody są obowiązane przedstawiać strony, a rozkład ciężaru dowodu wynikający także z art. 6 k.c. powoduje to, że strona, która chce dochodzić roszczeń wymagających dowodzenia środkami dowodowymi, z których może skorzystać, powinna liczyć się z koniecznością przedstawienia takich dowodów, gdyż w przeciwnym razie jej powództwo może być oddalone. Zatem ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak: Stanisław Dmowski, Stanisław Rudnicki „Komentarz do kodeksu cywilnego, Księga pierwsza, część ogólna”, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis). Samo zaprzeczenie okolicznościom dokonane przez stronę procesową wywołuje ten skutek, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty stają się sporne i muszą być udowodnione, zaś w razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28.04.1975 r., III CRN 26/75, LEX nr 7692).

Strona powodowa na udowodnienie zasadności powództwa przedłożyła szereg wystawionych przez siebie faktur VAT, wezwanie do zapłaty skierowane do pozwanej oraz dokumenty dotyczące wypowiedzenia łączącej strony umowy. Rzetelność i wiarygodność przedmiotowych faktur została przez pozwaną zakwestionowana. Pozwana dowodziła, że nie korzystała z energii elektrycznej po wymeldowaniu się z lokalu, jak również, że kwota zadłużenia z faktury nr (...) jest rażąco wysoka w porównaniu z innymi fakturami, co może świadczyć o wadliwości licznika lub jego błędnym odczycie. Wskazać należy, że nie mogły zostać uznane za dowody wykazujące istnienie zadłużenia pozwanej wyłącznie faktury VAT wystawione przez stronę powodową. Dokument taki jest wyłącznie dokumentem o charakterze prywatnym. Wytaczając powództwo o zapłatę wierzyciel, chcąc uzyskać pozytywne rozstrzygnięcie, zawsze musi wykazać okoliczności uzasadniające roszczenie. W przypadku, gdy podstawą roszczenia jest umowa sprzedaży wierzyciel winien udowodnić fakt zawarcia umowy, jej treści, oraz spełnienia przewidzianego w umowie świadczenia niepieniężnego. Faktura VAT jest dokumentem, który w praktyce obrotu gospodarczego niemal zawsze dokumentuje czynności między przedsiębiorcami. Z uwagi na to, że obowiązek jest wystawienia wyniku z przepisów o publicznoprawnym charakterze (art. 106 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, tekst jedn. Dz.U. z 2011 r., Nr 177, poz. 1054 ze zm.), jest ona dokumentem, który może funkcjonować niezależnie od zawartej między stronami pisemnej umowy. Funkcję faktury określają bowiem przede wszystkim przepisy prawa podatkowego.

Pod pewnymi warunkami faktura VAT może spełniać rolę dowodu wskazującego na zawarcie umowy. Moc dowodowa faktury VAT niczym jednak się nie różni od mocy dowodowej innych dokumentów. Tak jak każdy dokument prywatny, faktury VAT jest dowodem tego, że określona osoba złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Na gruncie przepisów kodeksu postępowania cywilnego nie ma podstaw, by nadawać fakturze VAT moc dowodową inną niż jakimkolwiek innym dokumentom. Faktura VAT nie może być wyłącznym dowodem na okoliczność zawarcia umowy oraz jej wykonania. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 listopada 2007 r., II CNP 129/07, LEX nr 621237, stwierdził: „Nie sposób – w świetle art. 245 k.p.c. uznać, aby faktura VAT miała inną moc dowodową, niż inne dokumenty prywatne i przepisy prawa podatkowego w jakikolwiek sposób nie zmieniają tego, co wynika z treści art. 245 k.p.c. W każdym razie wyłącznie na podstawie faktury VAT nie sposób ustalić, że strony łączyła umowa określonej treści, jak i tego czy i w jakim zakresie umowa ta została zrealizowana”.

Nigdy faktura VAT nie będzie wyłącznym dowodem uzasadniającym roszczenie. Treść umowy oraz jej wykonanie zawsze musi zostać wykazane dodatkowymi dowodami. Są to najczęściej dowody z przesłuchania świadków, stron oraz dokumenty stwierdzające wykonanie przez wierzyciela jego świadczenia, ewentualnie przy wymaganiu wiadomości specjalnych dowód z opinii biegłego. Strona powodowa żadnych takich wniosków dowodowych nie złożyła. Tym samym nie można było przyjąć, aby zasadność powództwa została udowodniona.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że w istocie zarówno Sąd, jak i pozwana ostatecznie nie posiadali wiedzy, jakiego rodzaju należności są dochodzone względem pozwanej. Pismem procesowym z dnia 16 stycznia 2013r. strona powodowa wskazała bowiem, że domaga się zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz kwoty 246,52 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 01.03.2013r., wskazując równocześnie, że ogranicza powództwo. Tym samym uznać należało, że strona powodowa w pozostałym zakresie cofnęła pozew. Sąd zwracał się do strony powodowej o doprecyzowanie swojego stanowiska poprzez wskazanie, czy cofa pozew ze zrzeczeniem się roszczenia, czy też bez, oraz jaki jest powód częściowego cofnięcia pozwu, jednakże wezwanie to pozostało bez jakiegokolwiek odpowiedzi ze strony powodowej. Tym samym przyjąć należało, że cofnięcie pozwu nastąpiło bez zrzeczenia się roszczenia, na co wyraziła zgodę pełnomocnik pozwanej. Skoro zaś strona powodowa pierwotnie dochodziła kwoty 2188,20 zł, a po ograniczeniu powództwa kwoty 246,52 zł, Sąd umorzył postępowanie co do kwoty 1941,68 zł. Rozstrzygnięcie w tym względzie zapadło w oparciu o uregulowania art. 203 § 1 k.p.c w zw. z art. 355 § 1 i 2 k.p.c.

Mając na względzie powyższe Sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

Zauważyć również należy, że wraz ze wskazanym powyżej wezwaniem Sąd zwrócił się do strony powodowej o podanie, co obejmuje dochodzona ostatecznie kwota 246,52 zł, czy dotyczy opłat za pobór energii faktycznie zużytej, czy też opłat stałych oraz według jakiej taryfy pozwana była obciążana opłatami i jakie są przy tej taryfie opłaty stałe. Strona powodowa, jak już wskazano, nie udzieliła żadnej odpowiedzi. Kwota 246,52 zł była kwotą, która nie figurowała na żadnej z faktur, które miały stanowić podstawę powództwa. Nie stanowiła ona również różnicy pomiędzy kwotą pierwotnie dochodzoną, a fakturą szczególnie kwestionowaną przez pozwaną, z uwagi na dużą rozbieżność z pozostałymi, tj. fakturą (...) na kwotę 1759,52 zł. Po ograniczeniu żądania pozwu i braku wskazania, jakiego rodzaju należności są w dalszym ciągu dochodzone, jakakolwiek weryfikacja zasadności powództwa była praktycznie niemożliwa. To zaś strona powodowa powinna wykazać, że powództwo pozostawało usprawiedliwione, czego jednak nie uczyniła. W tej sytuacji powództwo nie mogło zostać uwzględnione, o czym orzeczono w pkt II wyroku.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach stanowiły uregulowania art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona powodowa, jako przegrywająca spór obowiązana jest do zwrotu na rzecz pozwanej poniesionych przez nią kosztów. Sąd uznał, że również w zakresie umorzonego postępowania strona powodowa winna być traktowana tak samo, jako strona przegrywająca. Strona powodowa nie wykazała, aby podstawę cofnięcia pozwu stanowiła zapłata należności w toku procesu. Pewną wskazówkę co do przyczyn cofnięcia pozwu zawierało zaś pismo procesowe z dnia 13 listopada 2012r., mimo iż zostało złożone jeszcze przed ograniczeniem żądania pozwu. W piśmie tym strona powodowa stwierdziła bowiem, że dokonała kontroli układów pomiarowych i rzeczywistego odczytu i dokonała korekty zmniejszającej, a zobowiązania, które pozostały obejmują okres zamieszkiwania pozwanej. Tym samym Sąd uznał, że strona powodowa powinna zwrócić na rzecz pozwanej całość poniesionych przez nią kosztów, na które składała się kwota 617 zł kosztów

zastępstwa procesowego strony pozwanej, zgodnie z § 6 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu wraz z kosztami opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, o czym orzeczono w pkt III wyroku.